

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 478/21
8.9.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., улица ... бр. ..., чији је пуномоћник адвокат Зоран Глишић из Ваљева, против тужених ББ из и малолетног ВВ и малолетне ГГ из ..., чији је заједнички законски заступник мајка ББ из ..., а пуномоћник адвокат Радомир Спасојевић из Ваљева, у спору ради виђања малолетне деце и издржавања, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљеву П2.бр. 433/19 од 11.05.2021. године, у седници већа одржаној дана 8.9.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Ваљеву П2.бр. 433/19 од 11.05.2021. године у ставу првом и трећем изреке.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, одбија се тужбени захтев тужица против тужених ББ из ... и малолетног ББ и малолетне ГГ, обоје из ..., којим је тужилац тражио да на име свог доприноса за издржавање малолетне ГГ, рођене ... године, месечно плаћа износ од 8.000,00 динара, а на име доприноса за издржавање малолетног ВВ износ од 9.000,00 динара, најкасније до 5. у месецу за текући месец на рачин ББ, као законског заступника, којом пресудом се мења пресуда Основног суда у Ваљеву П2.бр. 391/16 од 27.12.2016. године у ставу трећем изреке, као неоснован. Ставом другим изреке, одбија се тужбени захтев тужиоца против тужених ББ из ... и малолетног ВВ и малолетне ГГ, којим је тужилац тражио да се утврди модел виђања између њега и заједничке малолетне деце странака, тако што ће заједничко малолетно дете код тужиоца проводити први и трећи викенд у месецу од петка од 18,00 сати и до недеље у 18,00 сати, а да место преузимања и враћања малолетног детета буде испред куће у Попучку у којој деца живе са мајком и да се на тај начин мења пресуда Основног суда у Ваљеву П2.бр. 39/16 од 27.12.2016. године у ставу четвртном изреке, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезује се тужилац да туженима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 141.750,00 динара.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужилац, побијајући је због непотпуног извођења материјалних доказа и погрешне примене материјалног права, у ставу првом и трећем изреке, како то произлази из жалбених навода. Трошкове

другостепеног поступка није тражио.

Испитујући правилност побијане пресуде у побијаном делу, у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14, 78/18 и 18/20) у вези са одредбом члана 202 Породичног закона – ПЗ, Апелациони суд у Београду је оценио да жалба тужиоца није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка предвиђене чланом 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности, због којих би се побијана пресуда морала укинути. Супротно наводима жалбе тужиоца, првостепени суд није учинио ни битну повреду одредаба парничног поступка прописану одредбом члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП-а, јер је изрека пресуде јасна и не противречи разлозима датим о свим битним чињеницама, који су сагласни изведеним доказима и резултату доказног поступка, па пресуда нема недостатка због којих се не може испитати.

Из стања у списима произлази да је тужилац тужбом од 28.08.2017. године покренуо поступак пред Основним судом у Ваљеву П2.бр. 249/17, против тужених малолетног ББ и малолетне ГГ, обоје из ..., ради измене одлуке о издржавању, тражећи да се обавеза са 500,00 евра смањи на 30.000,00 динара, који поступак је окончан одбијањем захтева, а првостепена пресуда је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж2.бр. 237/18 од 12.04.2018. године.

Поступак у овој правној ствари је покренут дана 27.11.2019.године и заснива се на битно истим чињеничним наводима о којима је наведеном пресудом одлучено, с тим што у овом поступку тужилац оспорава и да је адвоката Стојковића, који га је заступао у спору ради развода брака у коме је и донета пресуда чију измену у погледу висине издржавања тражи, овластио у погледу алиментације. Поред тога, у овом поступку је тужена и мајка мал. тужених, њихова законска заступница, ББ. Тужилац оспорава да је отац мал. ГГ, за коју је утврђено вештачењем да поред Дауновог синдрома, који јој је дијагностификован по рођењу, има и друге болести и заостаје у менталном развоју, и у односу на њу је покренуо поступак за оспоравање очинства, а изражава и сумњу да је отац мал. ВВ.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом од 27.12.2016. године разведен је брак тужиоца и законске заступнице малолетних тужених, заједничка деца поверена мајци на самостално вршење родитељског права, а тужилац обавезан да на име свог доприноса за издржавање мал. деце плаћа месечно укупан износ од 500,00 евра у динарској противвредности, почев од новембра 2016.године па убудуће, док обавезе трају. Тужилац је дуже од 30 година живео и радио у ..., чије држављанство је стекао и био власник предузећа за обављање грађевинских радова. Тужилац је пријављен на евиденцији лица која траже запослење од 15.06.2017. године, а власник је непокретности уписаних у лист непокретности бр. ... КО ..., и то власник на кп.бр. ... – њива II класе, површине 0.84.36 хектара, кп.бр. ... - њива II класе, површине 004.60 хектара, њива кп.бр. ... – њива II класе, површине 0.03.69 хектара и кп.бр. 85/18 – њива II класе, површине 0.03.31 хектара, све са уделом од 1/2. Тужилац је 19.02.2018. године, заједно са ДД продао свој сувласнички удео од 3/4 на кп.бр. ... –

ливаде I класе, површине 0.04.89 хектара. Увидом у акт “ЂЂ”, првостепени суд је утврдио да је предузеће “ЂЂ” одсељено са адресе, те да је угашено пре више од 10 година, те да у њиховом предузећу није запослен овде тужилац, нити је икад био запослен. Малолетна ВВ је корисник права на додатак за помоћ и негу другог лица код Центра “ЕЕ” од 26.01.2015. године, а исплата се врши мајци ББ, те је износ накнаде за јануар месец био 10.858,00 динара. Тужена је запослена у ЖЖ на месту ..., а нето зарада јој је за јануар месец 2021. године била 77.265,15 динара.

Наведено чињенично стање првостепени суд је правилно утврдио на основу изведених доказа које је правилно оценио, у смислу одредбе члана 8 ЗПП-а. Жалбом тужиоца, у којој нису истицане нове чињенице, ни предлагани нови докази, у смислу члана 372 став 1 ЗПП-а, правилност утврђеног чињеничног стања није доведена у сумњу.

Нису основани жалбени наводи тужиоца којима врше анализу изведених доказа, посебно исказа законске заступнице малолетне деце и на свој начин интерпретира чињенично стање. Првостепени суд је правилно применио одредбу члана 8. ЗПП-а, којом је прописано да суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка одлучује које ће чињенице узети као доказане. Стога је неоснован жалбени навод о постојању битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1 у вези са чланом 8 ЗПП-а.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно одбио тужбени захтев у односу на мајку мал. тужених, повериоца издржавања, њихову законску заступницу, правилном оценом приговора недостатка пасивне легитимације, имајући у виду да су повериоци издржавања малолетна деца, а не овде првотужена, која је само њихова мајка, те законски заступник.

Поред тога, у погледу одлуке о измени висине издржавања према малолетној деци, као повериоцима истог, правилно је првостепени суд оценио да се нису измениле околности у односу на тужбу поднету у предмету Основног суда у Ваљево П2.бр. 391/16 која је била заснована на истим околностима, како то произлази из чињеничних навода тужбе. За своју одлуку првостепени суд је дао довољне и јасне разлоге, које као правилне, прихвата и овај суд као другостепени.

Породичним законом – ПЗ (Сл.гласник РС 18/05, 72/11 и 6/15), одредбом чл.160, прописано је да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања (став 1). Потребе повериоца зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода те других околности од значаја за одређивање издржавања (став 2), док могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности запослења и стицања зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица, те других околности од значаја за издржавање (став 3). Осим тога, ако је поверилац издржавања дете, висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете, какав ужива родитељ дужник издржавања (чл.162 став 3). Висина издржавања се може смањити или повећати ако се

промене околности на основу којих је донета претходна одлука (одредба чл.164).

По оцени Апелационог суда, на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно извео закључак да се у конкретном случају нису стекли услови за измену одлуке о издржавању малолетне у складу са одредбом чл.164 Породичног закона. Ово с обзиром да су се материјалне могућности дужника издржавања у међувремену промениле, али да су и потребе малолетне деце, имајући у виду њихов раст и развој повећане, што је довело суд до закључка да је раније одређен износ издржавања и даље адекватан потребама мал. тужиоцима с једне стране и могућностима дужника издржавања с друге стране, те имајући у виду да се у овом поступку као разлог за измену висине издржавања наводе истоврсни разлози као у одлуци којом је такав захтева правоснажно одбијен, а од ког пресуђења до дана подношења тужбе у овој правној ствари је прошло нешто више од годину дана.

Супротно жалбеним наводима, првостепени суд је ценио све околности од значаја за измену износа издржавања, те је правилним утврђењем чињеничног стања и правилном применом правила о терету доказивања која важе у овом случају, имајући у виду да истражно начело важи само у циљу заштите најбољег интереса малолетног детета, правилно оценио да се нису стекли услови за измену досуђеног износа издржавања, обзиром да на те околности тужилац није пружио релевантне доказе, те имајући у виду да из доказа у списима, те околности да је тужилац власник непокретности, произилази могућност и даљег издржавања малолетних тужених, на основу правоснажне пресуде П2.бр. 249/17.

На правилност побијане одлуке нису од утицаја ни жалбени наводи којима се доводи у сумњу садржина споразума у погледу досуђеног износа издржавања мал. деце (алиментације) имајући у виду да је наведени споразум који је закључен у том поступку био израз праве воље тужиоца, а што је утврђено и исказом адвоката који је, супротно наводима тужиоца у тужби, имао специјално пуномоћје да закључи споразум о износу на име издржавања малолетне деце у износу од 500,00 еура месечно у динарској противвредности.

Без утицаја су жалбени наводи да је отац мал. ВВ, 33, а не тужилац, имајући у виду да се малолетна ВВ води као ћерка овде тужиоца, како то произилази из извода из матичне књиге рођених, а да ће, уколико се супротно докаже у поступку по тужби за утврђивање очинства, овде тужилац имати право да тражи престанак издржавања, односно измену поменуто одлуке.

Нису од утицаја ни наводи жалбе којима се указује на постојање сумње у погледу очинства над малолетним ГГ, имајући у виду да, уколико се и то докаже, при чему тужилац није поднео тужбу за оспоравање очинства над овде малолетним ВВ, то може бити разлог за измену наведене одлуке.

На правилност побијане одлуке нису од утицаја ни жалбени наводи којима се указује на сумњу на неморалан живот овде првотужене, те њену ванбрачну везу са наркоманом, обзиром да те околности нису од утицаја на обавезу издржавања мал. деце чији је отац тужилац.

У овом поступку се не може преиспитивати ни правилност правноснажне кривичне пресуде којом је овде тужилац осуђен за неплаћања издржавања. Осим тога, на правилност побијане пресуде нису од утицаја ни жалбени наводи који се односе на брак са ИИ, односно поништај истог, имајући у виду да су околности наведене у овој тужби, а које су биле идентичан предмет тужбеног захтева у поступку П2 433/19, већ цењене, односно да је тамо суд имао у виду и да је тужилац закључио нову брачну заједницу.

Околности које се наводе, а којима се указује на нелегалност брака са законским заступником малолетне деце, такође није од утицаја на правилност одлуке, имајући у виду да се у конкретном случају не ради о издржавању тужене, као разведеног брачног супружника, већ о издржавању малолетне деце.

На правилност побијане пресуде нису од утицаја ни жалбени наводи којима се изражава сумња у поступање судија у овом и у другим предметима, имајући у виду да је у конкретном случају одбијен захтев за изузеће поступајућег судије, а да остали наводи, у погледу утицаја у осталим поступцима, не могу бити предмет испитивања у поступку по жалби.

Разлози које је за своју пресуду дао првостепени суд, а који се свode на то да од подношења тужбе у предмету П2.бр. 249/17, којом је правноснажно одбијен тужбени захтев тужиоца, није дошло до измена околности, нити прилагања нових доказа, као правилне прихвата и овај суд. Како није дошло до измене околности у погледу тужиоца у односу на околности наведене у тужби П2 249/17 у предмету у коме је правноснажно пресуђено, а како тужена није пасивно легитимисана, то је, са тих разлога, побијана пресуда потврђена.

Уколико, у међувремену, дође до измена околности, у смислу утврђења да малолетна ВВ, односно малолетни ГГ нису деца овде тужиоца, тужилац се може обратити суду тужбом за измену издржавања, односно уколико дође до измене других околности од значаја за доношење одлуке у овој правној ствари. Ово стога што првостепени суд одлучује на основу чињеничног стања утврђеног у време пресуђења, те уколико се промене околности на основу којих је донета одлука, висина издржавања се може смањити или повећати, како је то прописано одредбом члана 164 ЗПП-а.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе тужиоца, али их, имајући у виду утврђено чињенично стање и заузето правно становиште у овој правној ствари, односно имајући у виду да нису од утицаја на доношење другачије, за тужиоца повољније одлуке, посебно не образлаже, на основу овлашћења из члана 396 став 1 и 2 ЗПП-а у вези члана 202 Породичног закона.

Са свега изложеног одлучено је као у изреци, на основу члана 390 ЗПП-а у вези члана 202 ПЗ-а.

Потврђена је, као правилна, и одлука о трошковима поступка, јер је донета правилном применом члана 153, 154, 160 и 163 ЗПП-а, те правилном применом члана

207 ПЗ-а, а имајући у виду да је у конкретном случају трошкове поступка изазвао овде тужилац, који није успео у поступку, а да се не ради о поступку у интересу малолетне деце у коме би био примењен принципа правичности да свака странка сноси своје трошкове.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић